

**ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ
ΜΙΑ ΜΠΡΙΤΖΕΡΤΟΝ**

JULIA QUINN

Elxsis

*Στη Σούζαν Σλέιτερ.
Με μαγεύεις κάθε μέρα.*

*Κι επίσης στον Πολ.
Ένα τηλεφώνημα την κατάλληλη στιγμή
είναι απόδειξη ότι είσαι θαυμάσιος σύζυγος.
Μακάρι να φτάσεις πολύ ψηλά, μέχρι τον ουρανό,
αυτή τη φορά.*

*Πάνω στη στέγη μιας εγκαταλειμμένης αγροικίας
Στα μισά του δρόμου ανάμεσα στο Όμπρεϊ Χολ και το Κρέικ Χάουζ
Κεντ, Αγγλία
1779*

Δεν ήταν ότι η Μπίλι Μπρίτζερτον δεν διέθετε στοιχειώδη λογική. Αντιθέτως, ήταν σίγουρη πως ήταν από τους πιο λογικούς ανθρώπους. Όμως, όπως κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος, μια στο τόσο προτιμούσε να αγνοεί τη φωνούλα της λογικής που της ψιθύριζε μέσα στο μυαλό της. Ήταν σίγουρη ότι αυτό δεν μπορούσε να θεωρηθεί απερισκεψία. Κάθε φορά που αγνοούσε τη φωνή που της έλεγε να προσέχει, ήταν μια συνειδητή απόφαση, την οποία είχε πάρει ύστερα από (σχετικά) προσεκτική ανάλυση της κατάστασης στην οποία βρισκόταν. Και έπρεπε να αναγνωρίσει κανείς στην Μπίλι το γεγονός ότι κάθε φορά που έπαιρνε μια απόφαση –που οι περισσότεροι άνθρωποι θα θεωρούσαν ότι ξεπερνούσε τα όρια της ανοησίας–, συνήθως κατάφερνε να τα βγάξει πέρα με άνεση.

Με εξαίρεση τις φορές που αποτύγχανε.

Όπως αυτή τη στιγμή.

Αγριοκοίταξε τη συντροφιά της. «Κανονικά θα έπρεπε να σε πνίξω».

Η συντροφιά της νιαούρισε μάλλον με απάθεια.

Η Μπίλι γρύλισε με τρόπο που δεν ταίριαζε σε μια κυρία.

Η γάτα αξιολόγησε αυτόν τον ήχο, έκρινε ότι δεν άξιζε τον κόπο να ασχοληθεί και άρχισε να γλείφει τις πατούσες της.

Η Μπίλι συλλογίστηκε τις αξίες της ευπρέπειας και της κοσμιότητας, αποφάσισε ότι και οι δυο ήταν υπερτιμημένες και αντέδρασε κατσουφιάζοντας με τρόπο που έδειχνε ανωριμότητα.

Αυτό δεν την έκανε να νιώσει καλύτερα.

Αναστενάζοντας κουρασμένα, σήκωσε το βλέμμα της στον ουρανό και προσπάθησε να υπολογίσει τι ώρα ήταν. Ο ήλιος ήταν κρυμμένος πίσω από σύννεφα, γεγονός που δυσκόλευε το έργο της, αλλά η ώρα έπρεπε να ήταν τουλάχιστον τέσσερις. Υπολόγισε ότι βρισκόταν κολλημένη εκεί μία ώρα. Είχε φύγει από το χωριό στις δύο. Αν έβαζε στην εξίσωση τον χρόνο που θα χρειαζόταν για να επιστρέψει με τα πόδια...

Αχ, να πάρει η ευχή, τι σημασία είχε τι ώρα ήταν; Αυτό δεν θα τη βοηθούσε να κατεβεί από την αναθεματισμένη τη στέγη.

«Εσύ φταις για όλα αυτά», είπε στη γάτα.

Όπως ήταν αναμενόμενο, η γάτα την αγνόησε.

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς σου ήρθε να ανεβείς σε εκείνο το δέντρο», συνέχισε. «Ακόμα κι ένας χαζός θα έβλεπε ότι δεν θα μπορούσες να κατεβείς».

Ακόμα και ένας χαζός θα είχε αφήσει τη γάτα εκεί πάνω, αλλά όχι η Μπίλι. Είχε ακούσει το παραπονεμένο νιαούρισμα και βρέθηκε σκαρφαλωμένη στα μισά του δέντρου, όταν της πέρασε από το μυαλό ότι οι γάτες ούτε καν της άρεσαν.

«Και ειλικρινά δεν μου αρέσεις καθόλου», είπε.

Μιλούσε σε μια γάτα. Εκεί είχε καταντήσει. Άλλαξε θέση και έκανε έναν μορφασμό, όταν η κάλτσα της πιάστηκε σε μια χαλασμένη σανίδα της ξεχαρβαλωμένης στέγης. Το πόδι της τραβήχτηκε προς το πλάι και ο ήδη πονεμένος της αστράγαλος της έδωσε μια σουβλιά.

Έβγαλε μια κραυγή. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Πονούσε.

Υπέθετε ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να ήταν χειρότερα.

Βρισκόταν ψηλά στο δέντρο, γύρω στα δυόμισι μέτρα πάνω από τη στέγη της αγροικίας, όταν η γάτα αγρίεψε και της έβγαλε νύχια, με αποτέλεσμα να πέσουν και οι δυο τους.

Εννοείται ότι η γάτα έπεσε με χάρη ακροβάτη και προσγειώθηκε με τα τέσσερα πόδια της πάνω στη στέγη, χωρίς να πάθει απολύτως τίποτα.

Η Μπίλι ακόμα δεν ήταν σίγουρη πώς είχε προσγειωθεί η ίδια. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι την πονούσε ο αγκώνας της, ο γοφός της την έτσουζε και το πανωφόρι της είχε σκιστεί, πιθανώς από το κλαδί που είχε ανακόψει την πορεία της, στα μισά της πτώσης της.

Όμως, σε χειρότερη κατάσταση ήταν ο αστράγαλος και το πέλμα της, που την πέθαιναν από τον πόνο. Αν ήταν στο στίπι της, θα ακουμπούσε το πόδι της πάνω σε μαξιλάρια. Ήξερε πώς ήταν να έχει κανείς στραμπουληγμένο αστράγαλο –το είχε πάθει η ίδια αρκετές φορές και είχε δει άλλους να το παθαίνουν ακόμα περισσότερες– και άρα γνώριζε καλά τι έπρεπε να κάνει. Κρύες κομπρέσες, το πόδι σε ανυψωμένη θέση, ένα από τα αδέρφια της να βρίσκεται δίπλα της για να τη φροντίζει...

Πού ήταν οι υλοτακτικοί της τώρα που τους χρειαζόταν;

Εκείνη τη στιγμή, όμως, είδε στο βάθος κάτι να κινείται. Σίγουρα κάποιος άνθρωπος ήταν, εκτός και αν τα ζώα της περιοχής είχαν αποφασίσει να αρχίσουν να περπατάνε στα δύο πόδια.

«Με ακούτε;» φώναξε, μετά το σκέφτηκε καλύτερα και κραύγασε: «Βοήθεια!».

Αν δεν τη γελούσαν τα μάτια της –και δεν τη γελούσαν, δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση, αφού ακόμα και η Μέρι Ρόκοσμπι, η καλύτερη της φίλη, παραδεχόταν ότι τα μάτια της Μπίλι Μπρίτζερτον έβλεπαν άψογα–, ο άνθρωπος που φαινόταν στο βάθος ήταν κάποιος άντρας. Και κανένας από τους άντρες που γνώριζε δεν θα μπορούσε να αγνοήσει μια γυναικεία κραυγή για βοήθεια.

«Βοήθεια!» κραύγασε πάλι και ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν ο άντρας στάθηκε. Δεν καταλάβαινε αν είχε στραφεί προς το μέρος της – η τέλεια όρασή της δεν της επέτρεπε να δει μέχρι εκεί–, κι έτσι άφησε άλλη μια κραυγή, όσο πιο δυνατά μπορούσε, και κόντευσε να βάλει τα κλάματα από ανακούφιση όταν ο κύριος –αχ, μακάρι να είναι κύριος, αν όχι λόγω καταγωγής, τουλάχιστον λόγω χαρακτήρα– άρχισε να κατευθύνεται προς το μέρος της.

Αλλά δεν έβαλε τα κλάματα. Επειδή ποτέ δεν έβαζε τα κλάματα. Ποτέ της δεν θα συμπεριφερόταν σαν τις γυναίκες που κλαίνε.

Όμως έβαλε μια απρόσμενη φωνή – μια εκπληκτικά δυνατή και τσιριχτή απρόσμενη φωνή.

«Εδώ πέρα!» φώναξε, βγάζοντας το πανωφόρι της, για να μπορέσει να το ανεμίσει. Δεν είχε νόημα να προσπαθήσει να φανεί αξιοπρεπής. Στο κάτω κάτω, βρισκόταν παγιδευμένη σε μια στέγη, με τον αστράγαλό της στραμπουληγμένο, συντροφιά με μια ψωραλέα γάτα.

«Κύριε!» φώναξε με δύναμη. «Βοήθεια! Σας παρακαλώ!»

Ο κύριος άλλαξε ελαφρά τον βηματισμό του στο άκουσμα της φωνής και σήκωσε το βλέμμα του. Μολονότι εξακολουθούσε να βρίσκεται πολύ μακριά και τα άψογα μάτια της Μπίλι δεν μπορούσαν να διακρίνουν το πρόσωπό του, εκείνη κατάλαβε.

Όχι. Όχι. Όχι. Ας ήταν οποιοσδήποτε άλλος, όχι αυτός όμως.

Αλλά βέβαια ήταν αυτός. Επειδή ποιος άλλος θα έπεφτε πάνω της στην πιο εξευτελιστική στιγμή της, τη μόνη φορά που είχε ανάγκη να τη σώσουν;

«Καλησπέρα, Τζορτζ», είπε, μόλις εκείνος βρέθηκε αρκετά κοντά της και μπορούσε να την ακούσει.

Ο άντρας έφερε τα χέρια του στη μέση του και την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια. «Μπίλι Μπρίτζερτον», της είπε.

Εκείνη περίμενε ότι θα πρόσθετε: «Έπρεπε να το καταλάβω».

Δεν το έκανε και για κάποιον λόγο αυτό της προκάλεσε μεγαλύτερο εκνευρισμό. Της φαινόταν ότι συνέβαινε κάτι στραβό, όταν δεν μπορούσε να προβλέψει με ακρίβεια τα υπεροπτικά και πομπώδη λόγια που θα έβγαιναν από το στόμα του Τζορτζ Ρόκομπι.

«Κάθεσαι στη λιακάδα;» τη ρώτησε.

«Ναι, σκέφτηκα ότι έχω ανάγκη να βγάλω κι άλλες φακίδες», του απάντησε απότομα.

Εκείνος δεν απάντησε αμέσως. Αντιθέτως, έβγαλε το τρίκοχο καπέλο του, αποκάλυψε τα πυκνά, απουδράριστα καστανόξανθα μαλλιά του και την κοίταξε με σταθερό και εξεταστικό βλέμμα. Τελικά, αφού άφησε προσεκτικά το καπέλο του πάνω σε έναν μισογκρεμισμένο πέτρινο τοίχο, σήκωσε πάλι το βλέμμα του και είπε: «Δεν μπορώ να πω ότι δεν το απολαμβάνω αυτό. Έστω λίγο».

Η Μπίλι είχε έτοιμες ένα σωρό απαντήσεις, αλλά σκέφτηκε ότι ο Τζορτζ Ρόκομπι ήταν ο μόνος άνθρωπος που φαινόταν στον ορίζοντα και, αν ήθελε να πατήσει στο έδαφος σύντομα, ήταν αναγκασμένη να του φερθεί ευγενικά.

Τουλάχιστον μέχρι να τη σώσει.

«Πώς κατέληξες εκεί πάνω;» τη ρώτησε.

«Η γάτα φταίει». Από τη φωνή της καταλάβαινε κανείς ότι, στην καλύτερη περίπτωση, ήταν εξοργισμένη.

«Α!»

«Ανέβηκε στο δέντρο», του εξήγησε, αν κι ένας Θεός ξέρει γιατί το έκανε. Ο Τζορτζ δεν ζήτησε περαιτέρω εξηγήσεις.

«Κατάλαβα».

Είχε καταλάβει πράγματι; Η Μπίλι πίστευε πως όχι.

«Έκλαιγε», είπε ξεψυχισμένα. «Δεν μπορούσα να την αγνοήσω».

«Ναι, και βέβαια δεν μπορούσες», της είπε και, μολονότι ο τόνος της φωνής του ήταν εγκάρδιος, η Μπίλι ήταν σίγουρη ότι την κορόιδευε.

«Μερικοί από εμάς», είπε μέσα από τα δόντια της, «είμαστε συμπονετικοί άνθρωποι».

Εκείνος έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Ευγενικοί με τα μικρά παιδιά και τα ζώα;»

«Ακριβώς».

Το δεξί φρύδι του σηκώθηκε, μια χαρακτηριστική κίνηση των Ρόκσμπι, που ήταν εξοργιστικά ενοχλητική. «Μερικοί από εμάς», μουρμούρισε, «είμαστε ευγενικοί με τα μεγάλα παιδιά και τα ζώα».

Η Μπίλι δάγκωσε τη γλώσσα της. Πρώτα μεταφορικά και έπειτα κυριολεκτικά. *Φέρσου ευγενικά*, θύμισε στον εαυτό της. *Ακόμα κι αν δεν το αντέχεις...*

Εκείνος χαμογέλασε αδιάφορα. Φαινόταν όμως κάποια χαίρεκακία.

«Σκοπεύεις να με βοηθήσεις να κατεβώ, που να πάρει ο διάβολος;» τον ρώτησε τελικά με απότομο ύφος.

«Τι γλώσσα είναι αυτή;» τη μάλωσε.

«Από τους αδελφούς σου την έμαθα».

«Ναι, ξέρω», είπε. «Δεν μπόρεσα ποτέ να τους πείσω ότι είσαι πράγματι γυναίκα».

Η Μπίλι κάθισε πάνω στα χέρια της. Πραγματικά κάθισε πάνω στα χέρια της, επειδή ήταν σίγουρη ότι δεν θα κατάφερνε να αντισταθεί στην παρόρμηση να πηδήξει από τη στέγη για να τον πνίξει.

«Δεν μπόρεσα να πείσω ούτε τον ίδιο μου τον εαυτό ότι είσαι πράγματι άνθρωπος», πρόσθεσε ο Τζορτζ, μάλλον αυθόρμητα.

Η Μπίλι έσφιξε τις γροθιές της. Γεγονός που την έκανε να

νώσει άβολα, με δεδομένη την κατάσταση στην οποία βρισκόταν. «Τζορτζ», είπε και στον τόνο της διέκρινε χίλια διαφορετικά πράγματα – ικεσία, πόνο, παραίτηση, αναμνήσεις. Είχαν παρελθόν οι δυο τους και, ανεξάρτητα από τις διαφορές τους, εκείνος ήταν ένας Ρόκσμπι κι εκείνη μια Μπρίτζερτον και θα μπορούσαν κάλλιστα, αν δεν υπήρχε άλλη επιλογή, να συγγενέψουν.

Τα σπίτια τους –το Κρέικ Χάουζ των Ρόκσμπι και το Όμπρει Χολ των Μπρίτζερτον– απείχαν μόλις πέντε χιλιόμετρα το ένα από το άλλο, σε αυτή τη γραφική, καταπράσινη γωνιά του Κεντ. Οι Μπρίτζερτον βρισκονταν εκεί από πιο παλιά –είχαν φτάσει στις αρχές του 16ου αιώνα, τότε που ο Τζέιμς Μπρίτζερτον είχε γίνει υποκόμης και του είχε παραχωρήσει εκτάσεις γης ο Ερρίκος Η΄–, αλλά οι Ρόκσμπι τους ξεπερνούσαν σε τίτλους ευγενείας από το 1672.

Ένας ιδιαίτερα δραστήριος βαρόνος Ρόκσμπι (όπως έλεγε η ιστορία) είχε προσφέρει σημαντικές υπηρεσίες στον Κάρολο Β΄, ο οποίος από ευγνωμοσύνη τον ονόμασε πρώτο κόμη του Μάνστον. Αυτή η κοινωνική άνοδος βασιζόταν σε λεπτομέρειες που είχαν γίνει ασαφείς με το πέρασμα του χρόνου, αλλά ήταν γενικά αποδεκτό ότι οφειλόταν σε μια άμαξα, ένα τόπι τουρκικό μετάξι και δύο βασιλικές ερωμένες.

Η Μπίλι μπορούσε να το πιστέψει αυτό. Η γοητεία κληρονομείται, έτσι δεν είναι; Μπορεί ο Τζορτζ Ρόκσμπι να ήταν συντηρητικός, ακριβώς όπως θα περίμενε κανείς από τον κληρονόμο του τίτλου του κόμη, αλλά ο μικρός αδελφός του, ο Άντριου, διέθετε μια διαβολική αγάπη για τη ζωή, που θα τον είχε κάνει ιδιαίτερα αγαπητό σε έναν διαβόητο γυναικά σαν τον Κάρολο Β΄. Τα άλλα αδέρφια Ρόκσμπι δεν ήταν τόσο σκανδαλιάρικα (αν και η Μπίλι υπέθετε ότι ο Νίκολας, μολονότι ήταν μόλις δεκατεσσάρων ετών, τελειοποιούσε τις ικανότητές του), αλλά ξεπερνούσαν

με ευκολία τον Τζορτζ σε οτιδήποτε είχε να κάνει με γοητεία και φιλικές διαθέσεις.

Ο Τζορτζ. Ποτέ δεν είχαν συμπαθήσει ο ένας τον άλλον. Αλλά η Μπίλι σκεφτόταν ότι δεν έπρεπε να παραπονιέται. Ο Τζορτζ ήταν ο μόνος διαθέσιμος Ρόκομπι εκείνη τη στιγμή. Ο Έντουαρντ έλειπε στην Αμερική, όπου πολεμούσε με το σπαθί και το πιστόλι του, ή ένας Θεός ήξερε τι άλλο έκανε, και ο Νίκολας ήταν στο Ίτον, όπου και αυτός επίσης χρησιμοποιούσε το σπαθί και το πιστόλι του (με την ελπίδα να μην είχε τα ίδια αποτελέσματα με τον αδελφό του). Ο Άντριου βρισκόταν στο Κεντ και θα έμενε για μερικές εβδομάδες, αλλά είχε σπάσει το χέρι του ενώ έκανε κάποιο ανδραγάθημα στο ναυτικό. Δεν θα μπορούσε να της φανεί χρήσιμος.

Όχι, ήταν αναμενόμενο να βρεθεί μπροστά της ο Τζορτζ και ήταν υποχρεωμένη να του φερθεί πολιτισμένα.

Του χαμογέλασε. Τέλος πάντων, έκανε μια προσπάθεια να του χαμογελάσει.

Εκείνος αναστέναξε. Ελάχιστα. «Θα κοιτάξω μήπως υπάρχει καμιά σκάλα στο πίσω μέρος».

«Ευχαριστώ», του είπε σεμνά, αλλά δεν της φάνηκε να την άκουσε. Ο Τζορτζ έκανε πάντα γρήγορα και μεγάλα βήματα, κι έτσι εξαφανίστηκε στη γωνία, πριν η Μπίλι του δείξει τη δέουσα ευγένεια.

Ύστερα από κάνα λεπτό, επέστρεψε, κρατώντας μια σκάλα που φαινόταν ότι δεν είχε χρησιμοποιηθεί για πολλά χρόνια. «Τι ακριβώς συνέβη;» τη ρώτησε, τοποθετώντας τη σκάλα. «Δεν το συνηθίζεις να παγιδεύεσαι».

Αυτό ήταν ό,τι πιο κοντινό σε κομπλιμέντο είχε ακούσει από τα χείλη του. «Η γάτα δεν χάρηκε που θέλησα να τη βοηθήσω», απάντησε με δηκτικό ύφος, που στόχο είχε το εξοργιστικό μικρό αιλουροειδές.

Η σκάλα ακούμπησε με έναν υπόκωφο ήχο στον τοίχο της αγραοικίας και η Μπίλι άκουσε τον Τζορτζ να την ανεβαίνει.

«Θα σε κρατήσει;» τον ρώτησε. Τα ξύλα φαίνονταν τσακισμένα και έτριζαν δυσοίωνα στο κάθε βήμα του.

Το τρίξιμο σταμάτησε για μια στιγμή. «Δεν έχει σημασία αν θα με κρατήσει ή όχι, έτσι δεν είναι;»

Η Μπίλι ξεροκατάπιε. Κάποιος άλλος ίσως να μην μπορούσε να ερμηνεύσει τα λόγια του, αλλά εκείνη τον ήξερε αυτόν τον άνθρωπο όλη της τη ζωή και ήταν απολύτως βέβαιο ότι ο Τζορτζ Ρόκσμπι ήταν κύριος. Δεν υπήρχε περίπτωση να εγκαταλείψει μια γυναίκα που βρισκόταν σε δύσκολη θέση, όσο εύθραυστη και αν φαινόταν μια σκάλα.

Η Μπίλι αντιμετώπιζε πρόβλημα, άρα εκείνος δεν είχε επιλογή. Ήταν αναγκασμένος να τη βοηθήσει, ανεξάρτητα από το πόσο ενοχλητική την έβρισκε.

Και την έβρισκε πολύ ενοχλητική. Η Μπίλι το ήξερε αυτό καλά. Ο Τζορτζ δεν είχε κάνει ποτέ την παραμικρή προσπάθεια να το κρύψει. Αν και, για να είμαστε ειλικρινείς, το ίδιο κι εκείνη.

Φάνηκε το κεφάλι του και τα γαλανά μάτια του, άλλο ένα χαρακτηριστικό των Ρόκσμπι, μισόκλεισαν. Όλοι οι Ρόκσμπι είχαν γαλανά μάτια. Από τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο.

«Φοράς παντελόνι», είπε ο Τζορτζ, αναστενάζοντας βαριά. «Έπρεπε να το περιμένω».

«Δεν υπήρχε περίπτωση να προσπαθήσω να ανεβώ στο δέντρο, αν φορούσα φουστάνι».

«Όχι», της είπε ξερά, «είσαι πολύ λογικός άνθρωπος για να κάνεις κάτι τέτοιο».

Η Μπίλι αποφάσισε να το αφήσει αυτό να πέσει κάτω. «Με γρατζούνισε», είπε, δείχνοντας με το κεφάλι της προς τη μεριά της γάτας.

«Αλήθεια;»

«Πέσαμε».

Ο Τζορτζ κοίταξε ψηλά. «Είναι μεγάλο ύψος».

Η Μπίλι ακολούθησε το βλέμμα του. Το πιο κοντινό κλαδί βρισκόταν σε ύψος ενάμισι μέτρου κι εκείνη είχε ανεβεί πολύ ψηλότερα. «Χτύπησα τον αστράγαλό μου», ομολόγησε.

«Το φαντάστηκα».

Τον κοίταξε απορημένη.

«Διαφορετικά, θα είχες πηδήξει κάτω».

Στράβωσε το στόμα της καθώς κοιτούσε εξεταστικά το συσσωρευμένο χώμα που περιέβαλλε την ερειπωμένη αγροικία. Κάποτε το κτίριο πρέπει να ανήκε σε έναν πλούσιο αγρότη, επειδή ήταν διώροφο. «Όχι», είπε, υπολογίζοντας την απόσταση. «Είναι πολύ μεγάλο το ύψος».

«Ακόμα και για εσένα;»

«Τζορτζ, δεν είμαι ηλίθια».

Εκείνος δεν συμφώνησε μαζί της τόσο γρήγορα όσο έπρεπε. Δηλαδή, δεν συμφώνησε καθόλου.

«Εντάξει», ήταν το μόνο που είπε. «Ωρα να σε κατεβάσω κάτω».

Η Μπίλι πήρε μια ανάσα. Έπειτα ξεφύσηξε. Και μετά είπε: «Σ' ευχαριστώ».

Ο Τζορτζ την κοίταξε με μια παράξενη έκφραση. Μήπως ήταν δυσπιστία για το ευχαριστώ που είχε ακούσει;

«Θα βραδιάσει σύντομα», είπε, με τη μύτη της να ζαρώνει, καθώς κοιτούσε στον ουρανό. «Θα ήταν φρικτό, αν έμενα παγιδευμένη...» Ξερόβηξε. «Σ' ευχαριστώ».

Εκείνος αποδέχτηκε τις ευχαριστίες της με ένα κοφτό κούνημα του κεφαλιού του. «Θα μπορέσεις να κατεβείς από τη σκάλα;»

«Έτσι νομίζω». Θα πονούσε τρομερά, αλλά μπορούσε να το κάνει. «Ναι».

«Μπορώ να σε πάρω αγκαλιά».

«Πάνω στη σκάλα;»

«Θα σε βάλω στην πλάτη μου».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να ανεβώ στην πλάτη σου».

«Μη νομίζεις ότι θέλω να το κάνεις», μουρμούρισε.

Σήκωσε το βλέμμα της απότομα.

«Λοιπόν», συνέχισε ο Τζορτζ, ανεβαινοντας άλλα δύο σκαλιά.

Η άκρη της στέγης βρισκόταν τώρα στο ύψος των γοφών του.

«Μπορείς να σταθείς όρθια;»

Η Μπίλι τον κοίταξε αμίλητη.

«Θέλω να δω πόσο βάρος μπορείς να ρίξεις στον αστράγαλό σου», της εξήγησε.

«Α!» ψέλλισε εκείνη. «Φυσικά».

Μάλλον θα ήταν καλύτερα να μην το δοκίμαζε. Η κλίση της στέγης ήταν τέτοια, ώστε θα έπρεπε να πατήσει και με τα δύο πόδια της για να έχει ισορροπία, αλλά το δεξί της πόδι ήταν σχεδόν άχρηστο εκείνη τη στιγμή. Προσπάθησε, όμως, επειδή δεν της άρεσε καθόλου να δείχνει αδυναμία μπροστά σε αυτόν τον άντρα, ή μπορεί και να προσπάθησε μόνο και μόνο επειδή δεν ήταν του χαρακτήρα της να μην προσπαθεί – για τα πάντα. Ή μπορεί να μην το είχε σκεφτεί καλά εξαρχής. Στάθηκε όρθια, αλλά παραπάτησε και κάθισε πάλι κάτω.

Πρόλαβε, όμως, να βγει από τα χείλη της μια πνιγμένη κραυγή πόνου.

Ο Τζορτζ βρέθηκε πάνω στη στέγη στη στιγμή. «Ανόητη», μουρμούρισε, αλλά υπήρχε τρυφερότητα στη φωνή του, τουλάχιστον όση τρυφερότητα μπορούσε να δείξει ποτέ στη ζωή του. «Μπορώ να το δω;»

Η Μπίλι άπλωσε απρόθυμα το πόδι της προς τη μεριά του. Είχε ήδη βγάλει το παπούτσι της.

Εκείνος το άγγιξε πολύ προσεκτικά, κλείνοντας τη φτέρνα στην παλάμη του, ενώ με το άλλο χέρι δοκίμαζε το εύρος της κίνησης του. «Σε πονάει εδώ;» τη ρώτησε, πιέζοντας ελαφρά το εξωτερικό μέρος του αστραγάλου της.

Η Μπίλι άφησε ένα επιφώνημα πόνου, πριν προλάβει να εμποδίσει τον εαυτό της, και έγνεψε καταφατικά.

Ο Τζορτζ πίεσε ένα άλλο σημείο. «Εδώ;»

Έγνεψε καταφατικά και πάλι. «Αλλά όχι τόσο πολύ».

«Κι εδώ;»

Ένας σφάχτης διαπέρασε το πόδι της, τόσο έντονος, σαν να την είχαν κεραυνοβολήσει. Χωρίς να το σκεφτεί, το τράβηξε απότομα από τα χέρια του.

«Θα θεωρήσω ότι αυτό σημαίνει ναι», της είπε κατσουφιάζοντας. «Αλλά δεν νομίζω ότι έχει σπάσει».

«Και βέβαια δεν έχει σπάσει», του αποκρίθηκε απότομα. Ήταν γελοίο αυτό που είπε, επειδή δεν ήταν δυνατόν να υπάρχει βεβαιότητα για κάτι τέτοιο. Αλλά ο Τζορτζ Ρόκσμπι της έβγαζε πάντα τον χειρότερο εαυτό της και δεν τη βοηθούσε καθόλου το γεγονός ότι το πόδι της πονούσε, που να το πάρει η ευχή.

«Στραμπούληγμα είναι», είπε ο Τζορτζ, αγνοώντας το ξέσπασμά της.

«Το ξέρω». Μίλησε με θυμό. Πάλι. Σιχαινόταν τον εαυτό της εκείνη τη στιγμή.

Ο Τζορτζ χαμογέλασε με απάθεια. «Και βέβαια το ξέρεις».

Ήθελε να τον σκοτώσει.

«Θα κατεβώ εγώ πρώτα», δήλωσε ο Τζορτζ. «Έτσι, αν παραπατήσεις, θα μπορέσω να σε κρατήσω για να μην πέσεις κάτω».

Η Μπίλι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Ήταν καλό σχέδιο, το μόνο σχέδιο για να είμαστε ακριβείς, και θα ήταν ανοησία να φέρει αντιρρήσεις απλώς και μόνο επειδή το είχε σκεφτεί

εκείνος. Μολονότι αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που της ήρθε στο μυαλό να κάνει.

«Είσαι έτοιμη;» τη ρώτησε.

Κούνησε πάλι το κεφάλι της καταφατικά. «Δεν φοβάσαι μήπως σε ρίξω από τη σκάλα;»

«Όχι».

Δεν της έδωσε καμία εξήγηση. Μόνο ένα ξερό «όχι» της είπε. Σαν να ήταν παράλογο ακόμα και να σκεφτεί την ερώτηση.

Σήκωσε το βλέμμα της απότομα. Εκείνος φαινόταν πολύ σίγουρος. Και δυνατός. Και άνθρωπος αξιόπιστος, στον οποίο μπορούσε να στηριχτεί. Συνειδητοποίησε ότι ο Τζορτζ ήταν πάντα έτσι. Δεν το είχε προσέξει, επειδή την απασχολούσε ο εκνευρισμός που της προκαλούσε.

Ο Τζορτζ πλησίασε προσεκτικά στην άκρη της στέγης και γύρισε από την άλλη, για να μπορέσει να βάλει το πόδι του στο πάνω σκαλί.

«Μην ξεχάσεις τη γάτα», του έδωσε οδηγίες η Μπίλι.

«Τη γάτα...» επανέλαβε εκείνος, ρίχνοντάς της ένα βλέμμα σαν να της έλεγε *σίγουρα αστειεύεσαι*.

«Δεν πρόκειται να την παρατήσω, ύστερα από όλα αυτά».

Ο Τζορτζ έτριξε τα δόντια του, μουρμούρισε κάτι άσχημο και άπλωσε το χέρι του στη γάτα.

Που τον δάγκωσε.

«Που να σε...»

Η Μπίλι έκανε απότομα προς τα πίσω. Ο Τζορτζ φαινόταν έτοιμος να κάνει φόνο κι εκείνη βρισκόταν πιο κοντά του από όσο η γάτα.

«Η γάτα», γρύλισε ο Τζορτζ, «μπορεί να πάει στον διάβολο».

«Εντάξει», του είπε, *πολύ γρήγορα*.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια του, έκκληκτος από την ταχύτητα

συναίνεσή της. Η Μπίλι προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να σηκώσει τους ώμους της. Είχε δύο αδελφούς εξ αίματος και υπήρχαν άλλα τρία αγόρια στην οικογένεια των Ρόκσμπι, που θα μπορούσαν κάλλιστα να ήταν αδελφοί της. Τέσσερα, αν συμπεριλάμβανε και τον Τζορτζ, κάτι που δεν ήταν σίγουρη ότι έκανε.

Το θέμα ήταν ότι καταλάβαινε τους άντρες και ήξερε πότε να κρατάει το στόμα της κλειστό.

Άλλωστε, είχε ξεμπερδέψει με εκείνο το καταραμένο το ζώο. Σε καμία περίπτωση η Μπίλι Μπρίτζερτον δεν είχε πονόψυχη καρδιά. Είχε προσπαθήσει να σώσει το ψωραλέο ζώο επειδή αυτό ήταν το σωστό. Έπειτα προσπάθησε να το σώσει πάλι, απλώς επειδή της φαινόταν ότι θα πήγαινε χαμένος ο προηγούμενος κόπος της αν δεν το έκανε, αλλά τώρα...

Κοίταξε το ζώο. «Είσαι μόνη σου πια».

«Θα κατεβώ εγώ πρώτα», είπε ο Τζορτζ, πηγαίνοντας στη σκάλα. «Θέλω να βρίσκεσαι μπροστά μου συνέχεια. Έτσι, αν παραπατήσεις...»

«Θα πέσουμε και οι δυο;»

«Θα σε πιάσω», είπε θυμωμένα.

Η Μπίλι είχε αστειευτεί, αλλά δεν της φάνηκε καθόλου φρόνιμο να του το πει.

Ο Τζορτζ γύρισε από την άλλη για να κατεβεί, αλλά, καθώς πήγαινε να βάλει το πόδι του στο πάνω σκαλί, η γάτα, που προφανώς δεν της άρεσε να την αγνοούν, έβγαλε μια ανατριχιαστική στριγκλιά και πέρασε γοργά ανάμεσα από τα πόδια του. Ο Τζορτζ έγειρε προς τα πίσω, ανεμίζοντας τα χέρια του μανιασμένα.

Η Μπίλι δεν σκέφτηκε. Δεν έδωσε σημασία ούτε στο πόδι της, ούτε στην ισορροπία της, ούτε σε τίποτα άλλο. Απλώς πήδηξε προς τα μπροστά, τον έπιασε και τον τράβηξε στη στέγη.

«Η σκάλα!» τσίριξε.

Αλλά ήταν πολύ αργά πια. Είδαν μαζί τη σκάλα να ταλαντεύεται, να στριφογυρίζει και έπειτα να πέφτει με μια παράξενη χορευτική χάρη στο έδαφος.

2

Θα ήταν σωστό να πούμε ότι ο Τζορτζ Ρόκσμπι, ο μεγαλύτερος γιος του κόμη του Μάνστον και γνωστός στον πολιτισμένο κόσμο ως υποκόμης Κέναρντ, ήταν ένας κύριος ήπιων τόνων. Είχε ψύχραιμο και σταθερό χέρι, απόλυτα λογικό μυαλό και τρόπο να μισοκλείνει τα μάτια του απειλητικά, μόνο τόσο όσο χρειαζόταν για να εκτελεστούν οι προσταγές του αποτελεσματικά, να ικανοποιηθούν οι επιθυμίες του με χαρά, και –αυτό ήταν το πιο σημαντικό– όλα αυτά συνέβαιναν σύμφωνα με τον δικό του προγραμματισμό.

Θα ήταν επίσης σωστό να πούμε ότι, αν η δεσποινίς Σίμπλα Μπρίτζερτον είχε καταλάβει πόσο κοντά βρέθηκε εκείνος στο να την πνίξει, θα φαινόταν πολύ περισσότερο φοβισμένη από όσο με το σκοτάδι που έπεφτε.

«Μεγάλη ατυχία», είπε, κοιτάζοντας τη σκάλα στο έδαφος.

Ο Τζορτζ δεν μίλησε. Πίστευε ότι ήταν καλύτερα έτσι.

«Ξέρω τι σκέφτεσαι», του είπε.

Εκείνος ξέσφιξε το σαγόνι του για όσο χρόνο του χρειάστηκε να πει: «Δεν είμαι σίγουρος ότι ξέρεις».

«Προσπαθείς να αποφασίσεις ποιον από τους δυο μας θέλεις να πετάξεις από τη στέγη. Εμένα ή τη γάτα».

Είχε πλησιάσει την αλήθεια περισσότερο από όσο θα προέβλεπε κανείς.

«Το μόνο που ήθελα ήταν να βοηθήσω», του είπε.

«Το ξέρω». Ξεστόμισε αυτά τα λόγια με ύφος που σκοπό είχε να μην αφήσει περιθώριο για περαιτέρω συζήτηση.

Αλλά η Μπίλι εξακολούθησε να μιλάει. «Αν δεν σε είχα πάσει, θα είχες πέσει».

«Το ξέρω».

Δάγκωσε το κάτω χείλι της και για μια στιγμή ο Τζορτζ είχε την ελπίδα ότι εκείνη θα έπαυε να ασχολείται με το ζήτημα.

Όμως, η Μπίλι είπε: «Ξέρεις, το πόδι σου φταίει».

Κούνησε το κεφάλι του προς το μέρος της ελάχιστα. Όσο του χρειαζόταν για να δείξει ότι την είχε ακούσει. «Πώς είπες;»

«Το πόδι σου». Έδειξε με το κεφάλι της το εν λόγω άκρο του. «Εσύ κλότσησες τη σκάλα».

Ο Τζορτζ έπαψε να προσποιείται ότι την αγνοούσε. «Μη μου πεις ότι ρίχνεις το φταιξιμο σε εμένα;» είπε οργισμένος.

«Όχι, φυσικά όχι», αποκρίθηκε γρήγορα, επιδεικνύοντας επιτέλους ένα ίχνος ενστίκτου επιβίωσης. «Απλώς εννοούσα... Ήθελα να πω μόνο ότι εσύ...»

Μισόκλεισε τα μάτια του απειλητικά.

«Ξέχνα το», ψέλλισε η Μπίλι. Ακούμπησε το σαγόνι της στα λυγισμένα γόνατά της και ατένισε τον αγρό. Όχι ότι υπήρχε κάτι να δει. Το μόνο πράγμα που κινούνταν ήταν ο άνεμος, που δήλωνε την παρουσία του με το ανάλαφρο θρόισμα των φύλλων στα δέντρα.

«Νομίζω ότι έχουμε άλλη μία ώρα μέχρι να δύσει ο ήλιος», μουρμούρισε. «Μπορεί και δύο».

«Δεν θα είμαστε εδώ όταν σκοτεινιάσει», της είπε.

Κοίταξε πρώτα εκείνον και έπειτα τη σκάλα. Μετά έστρεψε πάλι το βλέμμα της πάνω του, με μια έκφραση που τον έκανε να θέλει να την παρατήρει μέσα στο σκοτάδι.

Αλλά δεν το έκανε. Επειδή προφανώς δεν μπορούσε. Δεν μπορούσαν να πάνε χαμένα τα είκοσι επτά χρόνια που εντρυφούσε στις αρχές της υποτιτικής συμπεριφοράς και του ήταν αδύνατον να φερθεί με σκληρότητα σε μια γυναίκα. Ακόμα και σε *αυτή*.

«Λογικά ο Άντριου θα έρθει σε τριάντα λεπτά», είπε.

«Τι;» Η Μπίλι φάνηκε πρώτα ανακουφισμένη και μετά ενοχλημένη. «Γιατί δεν είπες τίποτα; Δεν το πιστεύω ότι με άφησες να νομίζω ότι θα μείνουμε εδώ πάνω όλη τη νύχτα».

Ο Τζορτζ την κοίταξε. Την Μπίλι Μπρίτζερτον, το βάσανο της ζωής του από τότε που γεννήθηκε εκείνη, πριν από είκοσι τρία χρόνια. Τον αγριοκοίταζε σαν να της είχε ξεστομίσει κάποια αδιανόητη προσβολή, με τα μάγουλά της κατακόκκινα και τα χείλη της σφιγμένα από τον θυμό.

Με έντονη και παγερή άρθρωση, της είπε: «Πέρασε ένα λεπτό ανάμεσα στη στιγμή που έπεσε η σκάλα στο έδαφος και την τωρινή, που βγαίνουν αυτά τα λόγια από το στόμα μου. Σε παρακαλώ, πες μου πότε έπρεπε, στη διάρκεια αυτής της φωτισμένης ανάλυσης που έκανες, και σύμφωνα με την οποία το πόδι μου είχε επαφή με τη σκάλα, να σου πω αυτή την πληροφορία;»

Οι άκρες του στόματός της κινήθηκαν, αλλά όχι για να χαμογελάσει αυτάρεσκα. Δεν ήταν κάτι που έδειχνε σαρκασμό. Αν η Μπίλι ήταν κάποιος άλλος άνθρωπος, ο Τζορτζ θα πίστευε ότι βρισκόταν σε αμηχανία – ή ότι μπορεί να ένιωθε και ντροπή. Αλλά ήταν η Μπίλι Μπρίτζερτον, που δεν είχε ποτέ της ίχνος συστολής. Απλώς έκανε ό,τι της άρεσε και αδιαφορούσε για τις συνέπειες. Αυτό έκανε όλη της τη ζωή και γενικά παρέσυρε μαζί της τη μισή οικογένεια των Ρόκσμιπ.

Και για κάποιο λόγο όλοι τη συγχωρούσαν *πάντα*. Το είχε αυτό το χαρακτηριστικό. Δεν ήταν ακριβώς γοητεία – ήταν μια τρελή και απερίσκεπτη αυτοπεποίθηση, που έκανε τον κόσμο να

συνωστίζεται γύρω της. Η οικογένειά της, η οικογένειά του, όλο το χωριό – τη λάτρευαν όλοι. Το χαμόγελό της ήταν πλατύ και το γέλιο της μεταδοτικό και, για όνομα του Θεού, πώς ήταν δυνατόν να ήταν αυτός ο μόνος άνθρωπος στην Αγγλία που φαινόταν να καταλαβαίνει τι κίνδυνο αποτελούσε η Μπίλι για όλη την ανθρωπότητα;

Ο στραμπουληγμένος αστράγαλός της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που της συνέβαινε. Είχε σπάσει και το χέρι της, με χαρακτηριστικά θεαματικό τρόπο. Ήταν οκτώ ετών και είχε πέσει από ένα άλογο. Ένα ελάχιστα εκπαιδευμένο άλογο, που δεν είχε καμιά δουλειά να το ιππεύσει, πόσο μάλλον να προσπαθήσει να πηδήξει έναν φράχτη μαζί του. Το οστό είχε θεραπευτεί μια χαρά – φυσικό ήταν, η Μπίλι είχε πάντα την τύχη με το μέρος της – και μέσα σε λίγους μήνες άρχισε να κάνει πάλι τα ίδια, αλλά κανείς δεν διανοήθηκε να τη μαλώσει. Ούτε όταν ίππευσε σαν άντρας. Με παντελόνι. Καβάλα στο ίδιο άλογο, με το οποίο πηδούσε τον ίδιο φράχτη. Και όταν ένας από τους μικρότερους αδελφούς του τη μιμήθηκε, με αποτέλεσμα να εξαρθρώσει τον ώμο του...

Όλοι γέλασαν. Οι γονείς του – και οι δικοί της γονείς – κουνούσαν τα κεφάλια τους και γελούσαν και ούτε ένας τους δεν σκέφτηκε ότι θα ήταν καλό να κατεβάσουν την Μπίλι από το άλογο και να της φορέσουν φουστάνι με το ζόρι ή, ακόμα καλύτερα, να την ξαποστείλουν σε ένα από εκείνα τα σχολεία θηλέων που διδασκαν κέντημα και τρόπους καλής συμπεριφοράς.

Το χέρι του Έντουαρντ κρεμόταν εξαρθρωμένο. Εξαρθρωμένο! Και ο ήχος που είχε κάνει όταν το έβαλε στη θέση του ο αρχισταβλίτης...

Ο Τζορτζ ρίγησε. Ήταν από τους ήχους που κάποιος πιο πολύ τους νιώθει παρά τους ακούει.

«Κρυώνεις;» ρώτησε η Μπίλι.

Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. Αν και μάλλον εκείνη κρύνωνε. Το πανωφόρι του ήταν πολύ πιο βαρύ από το δικό της. «Εσύ;»
«Όχι».

Την κοίταξε προσεκτικά. Το είχε μέσα της να προσπαθεί να παραστήσει τη σκληρή και να αρνηθεί να τον αφήσει να συμπεριφερθεί όπως όφειλε ένας κύριος. «Θα μου το πεις, αν κρυνώσεις;»

Σήκωσε το χέρι της, σαν να ήθελε να πάρει όρκο. «Ναι, σου υπόσχομαι ότι θα σου το πω».

Αυτό του αρκούσε. Η Μπίλι δεν έλεγε ψέματα και δεν αθετούσε τις υποσχέσεις της.

«Ήταν ο Άντριου μαζί σου στο χωριό;» τον ρώτησε, κοιτάζοντας με μισόκλειστα μάτια τον ορίζοντα.

Ο Τζορτζ έγνεψε καταφατικά. «Είχαμε μια δουλειά στον σιδερά. Μετά έκανε μια στάση για να μιλήσει στον εφημέριο. Δεν είχα διάθεση να τον περιμένω».

«Φυσικά», μουρμούρισε.

Γύρισε το κεφάλι του απότομα προς το μέρος της. «Τι πάει να πει αυτό;»

Τα χείλη της άνοιξαν, έπειτα έμειναν για μια στιγμή στρογγυλεμένα και τελικά είπε: «Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω».

Την αγριοκοίταξε και ύστερα έστρεψε πάλι την προσοχή του στη στέγη, όχι ότι υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να κάνει εκείνη τη στιγμή. Αλλά δεν ήταν του χαρακτήρα του να κάθεται και να περιμένει. Έπρεπε τουλάχιστον να εξετάσει το δίλημμα, να το αξιολογήσει πάλι και...

«Δεν μπορεί να γίνει τίποτα», είπε η Μπίλι ανέμελα. «Όχι χωρίς τη σκάλα».

«Το ξέρω», αποκρίθηκε κοφτά.

«Κοιτούσες τριγύρω», του είπε σηκώνοντας τους ώμους της, «λες και...».

«Ξέρω τι έκανα», είπε απότομα.

Έσφιξε τα χείλη της ενώ ταυτόχρονα σήκωνε τα φρύδια της, ακριβώς όπως έκαναν οι Μπρίτζερτον με ενοχλητικό τρόπο, σαν να ήθελε να πει: *Μπορείς ελεύθερα να πιστεύεις ό,τι θέλεις. Εγώ ξέρω καλύτερα.*

Έμειναν αμίλητοι για λίγο και μετά η Μπίλι, με φωνή πιο σιγανή από όσο την είχε συνηθίσει εκείνος να μιλάει, τον ρώτησε: «Είσαι σίγουρος ότι ο Άντριου θα έρθει αποδώ;».

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Εκείνος και ο αδελφός του είχαν πάει από το Κρέικ Χάουζ στο χωριό με τα πόδια – δεν ήταν αυτός ο συνηθισμένος τρόπος μετακίνησής τους, αλλά ο Άντριου, που είχε γίνει πρόσφατα υποπλοίαρχος του Βασιλικού Ναυτικού, είχε σπάσει το χέρι του κάνοντας μια απερισκεψία στα ανοιχτά των ακτών της Πορτογαλίας και τον είχαν στείλει σπίτι του για να αναρρώσει. Του ήταν πιο εύκολο να περπατάει παρά να ιππεύει και η μέρα ήταν ασυνήθιστα καλή για Μάρτιο μήνα.

«Είναι πεζός», είπε ο Τζορτζ. «Από πού αλλού μπορεί να περάσει, αν όχι από εδώ;» Υπήρχαν πολλά μονοπάτια στην περιοχή, αλλά όλα πρόσθεταν χιλιόμετρα στη διαδρομή μέχρι το σπίτι.

Η Μπίλι έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και ατένισε τον αγρό. «Εκτός κι αν κάποιος προσφέρθηκε να τον πάει με άμαξα».

Ο Τζορτζ στράφηκε αργά προς το μέρος της, σαστισμένος από την απόλυτη έλλειψη... *οποιοδήποτε* συναισθήματος στον τόνο της φωνής της. Δεν υπήρχε ούτε υπεροψία, ούτε διάθεση για διαφωνία, ούτε καν μια υποψία ανησυχίας. Μόνο κάτι αλλόκοτο και κατηγορηματικό – *Χμμμ, να κάτι καταστροφικό που μπορεί να έχει συμβεί.*

«Μπορεί να έγινε κι έτσι», είπε η Μπίλι, σηκώνοντας τους ώμους της. «Τον Άντριου τον συμπαθούν όλοι».

Ήταν αλήθεια. Ο Άντριου είχε αυτή την ανεμελιά και την

αβίαστη γοητεία που τον έκαναν αγαπητό σε όλους, από τον εφημέριο του χωριού μέχρι τις σερβιτόρες στην παμπ. Αν κάποιος περνούσε από τον δρόμο του, θα προσφερόταν να τον πάρει μαζί του.

«Θα περπατήσει», είπε ο Τζορτζ με σιγουριά. «Έχει ανάγκη την άσκηση».

Το πρόσωπο της Μπίλι πήρε μια εμφανή έκφραση έντονης αμφιβολίας. «Ο Άντριου;»

Ο Τζορτζ σήκωσε τους ώμους του, μια και δεν ήθελε να της αναγνωρίσει ότι είχε κάποιο δίκιο, μολονότι ο Άντριου ήταν πάντα εξαιρετικός αθλητής. «Θα θέλει έστω να βρεθεί στον καθαρό αέρα. Όλη την εβδομάδα ήταν πολύ ανήσυχος. Η μητέρα προσπαθεί να τον αναγκάσει να τρώει μόνο σουπες και να ξεκουράζεται στο κρεβάτι του».

«Επειδή έχει σπάσει το χέρι του;» Ο καγχασμός της Μπίλι έδωσε τη θέση του σε ένα κρυφό γέλιο.

Ο Τζορτζ την κοίταξε λοξά. «Χαίρεσαι με τη δυστυχία των άλλων;»

«Πάντα».

Χαμογέλασε άθελά του. Του ήταν δύσκολο να προσβληθεί, ειδικά αφού είχε περάσει την τελευταία εβδομάδα απολαμβάνοντας –όχι, κάνοντας χειρότερη– την απελπισία του αδελφού του.

Η Μπίλι άλλαξε στάση ζωηρά, λυγίζοντας τα πόδια, για να ακουμπήσει το σαγόνι της στα γόνατά της.

«Πρόσεχε το πόδι σου», είπε ο Τζορτζ, σχεδόν αφηρημένα.

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά και έμειναν και οι δυο τους σιωπηλοί. Ο Τζορτζ κοιτούσε μπροστά, αλλά ένιωθε την κάθε κίνηση που έκανε η Μπίλι στο πλάι του. Εκείνη έδωξε από τα μάτια της μια λυμένη μπούκλα της και έπειτα τέντωσε μπροστά το ένα χέρι της, με τον αγκώνα να τρίζει σαν παλιά ξύλινη καρέκλα. Κατόπιν, με την επιμονή που έδειχνε σε κάθε πτυχή

της ζωής της, επέστρεψε στη συζήτηση που έκαναν πριν και είπε: «Τέλος πάντων, μπορεί να τον πήρε κάποιος μαζί του».

Ο Τζορτζ σχεδόν χαμογέλασε. «Μπορεί».

Έμεινε σιωπηλή για λίγα δευτερόλεπτα ακόμα και μετά είπε: «Μου φαίνεται ότι δεν θα βρέξει».

Σήκωσε το βλέμμα του. Είχε συννεφιά, αλλά όχι πυκνή. Τα σύννεφα παραήταν χλωμά για να κουβαλούν πολύ νερό.

«Και σίγουρα θα αναρωτηθούν τι απογίναμε».

Ο Τζορτζ επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει αυτάρεσκα. «Τουλάχιστον θα αναρωτηθούν για εμένα».

Τον σκούντησε με τον αγκώνα της. Δυνατά. Τόσο δυνατά, ώστε τον έκανε να γελάσει.

«Είσαι απαίσιος άνθρωπος, Τζορτζ Ρόκσμπι». Αλλά χαμογελούσε πλατιά καθώς το έλεγε αυτό.

Εκείνος κρυφογέλασε πάλι, έκπληκτος από το πόσο απολάμβανε την ευθυμία που πλημμύριζε ανάλαφρα το στήθος του. Δεν ήταν σίγουρος αν μπορούσε να πει ότι με την Μπίλι ήταν φίλοι –είχαν τσακωθεί πολλές φορές σχετικά με αυτό–, αλλά του ήταν οικεία. Αυτό δεν ήταν καλό πάντα, όμως τη συγκεκριμένη στιγμή...

Ήταν.

«Λοιπόν», ανακοίνωσε εκείνη, «φαντάζομαι ότι δεν θα προτιμούσα να είμαι παγιδευμένη πάνω σε μια στέγη με κανέναν άλλον».

Γύρισε το κεφάλι του απότομα προς το μέρος της. «Ποπό, δεσποινίς Μπρίτζερτον, κομπλιμέντο ήταν αυτό;»

«Δεν το κατάλαβες;»

«Κάνεις εσύ κομπλιμέντα;» αντέτεινε.

Η Μπίλι χαμογέλασε στραβώνοντας το στόμα της γλυκά. «Μάλλον έχεις δίκιο. Αλλά, ξέρεις, είσαι πολύ αξιόπιστος».

«Αξιόπιστος;» επανέλαβε εκείνος.

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Πάρα πολύ».

Ένωσε να συνοφρυώνεται, αν και, μα τον Θεό, δεν είχε ιδέα γιατί.

«Αν δεν είχα χτυπήσει τον αστράγαλό μου», συνέχισε η Μπίλι ανέμελα, «σίγουρα θα είχα βρει τρόπο να κατεβώ».

Την κοίταξε όλο αμφιβολία. Πέρα από το γεγονός ότι αυτό δεν είχε καμία σχέση με την αξιοπιστία του... «Μόλις τώρα δεν είπες ότι είναι πολύ ψηλά για να πηδήξεις;»

«Ναι», του απάντησε, κουνώντας απαξιωτικά το χέρι της μπροστά στο πρόσωπό της, «αλλά κάτι θα είχα σκεφτεί».

«Φυσικά», της είπε, κυρίως επειδή δεν είχε τη ζωντάνια να πει κάτι άλλο.

«Το θέμα είναι», συνέχισε εκείνη, «ότι, εφόσον είμαι εδώ μαζί σου...».

Ξαφνικά το πρόσωπό της χλώμιασε. Ακόμα και τα μάτια της, που κανονικά είχαν μια βαθιά καστανή απόχρωση, φάνηκαν να ξεθωριάζουν και να γίνονται άτονα.

Η καρδιά του Τζορτζ σταμάτησε. Ποτέ του δεν είχε δει την Μπίλι να έχει τέτοια έκφραση στο πρόσωπό της.

Ήταν τρομοκρατημένη.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε με απαιτητικό ύφος.

Στράφηκε προς το μέρος του. «Μη μου πεις...»

Ο Τζορτζ περίμενε, αλλά εκείνη φαινόταν να έχει χάσει τα λόγια της. «Τι πράγμα;»

Το πανιασμένο πρόσωπό της πήρε μια πρασινωπή απόχρωση. «Μη μου πεις ότι μπορεί κάποιος να νομίζει ότι εσύ... ότι εμείς...» Ξεροκατάπιε. «Ότι εξαφανιστήκαμε... *μαζί*».

Ο Τζορτζ συγκλονίστηκε. «Για όνομα του Θεού, όχι!» της είπε. Αμέσως.

«Το ξέρω», συμφώνησε η Μπίλι. Με την ίδια ταχύτητα. «Δηλαδή, εσύ... κι εγώ. Είναι γελοίο».

«Παράλογο».

«Όποιος μας γνωρίζει...»

«Θα ξέρει ότι εμείς ποτέ...»

«Κι όμως...» Αυτή τη φορά, τα λόγια της Μπίλι δεν έσβησαν απλώς, έγιναν ψίθυρος απελπισίας.

Την κοίταξε με ανυπομονησία. «Τι πράγμα;»

«Αν ο Άντριου δεν έρθει αποδώ όπως περιμένουμε... κι έχεις εξαφανιστεί εσύ... κι έχω εξαφανιστεί κι εγώ...» Σήκωσε το βλέμμα της πάνω του και τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα και τρομοκρατημένα. «Μοιραία κάποιος θα καταλάβει ότι λείπουμε και οι δύο».

«Πού θέλεις να καταλήξεις;» τη ρώτησε απότομα.

Στράφηκε και τον κοίταξε κατάματα. «Γιατί να μην υποθέσει κάποιος...»

«Επειδή έχουν όλοι τους μυαλό μέσα στο κεφάλι τους», αντέτεινε. «Δεν υπάρχει περίπτωση να σκεφτεί κανείς ότι είμαι μαζί σου *επίτηδες*».

Η Μπίλι τραβήχτηκε προς τα πίσω. «Α, μάλιστα, σ' ευχαριστώ πολύ».

«Θέλεις να πεις ότι θα ήθελες να το σκεφτεί κάποιος αυτό;» της είπε απότομα.

«Όχι!»

Ο Τζορτζ δυσανασχέτησε. *Γυναίκες*. Και όμως, αυτά τα έλεγε η Μπίλι. Η λιγότερο θηλυκή γυναίκα που ήξερε.

Εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα για να ξαναβρεί την ψυχραιμία της. «Ανεξάρτητα από το τι γνώμη έχεις για εμένα, *Τζορτζ...*»

Πώς ήταν δυνατόν να κάνει το όνομά του να ακούγεται σαν βρισιά;

«...πρέπει να σκεφτώ την υπόληψή μου. Κι ενώ οι δικοί μου με ξέρουν αρκετά καλά και...» Η φωνή της πήρε μια χροιά δισταγμού σε αυτό το σημείο. «Φαντάζομαι ότι σου έχουν αρκετή εμπιστοσύνη για να ξέρουν ότι η ταυτόχρονη εξαφάνισή μας δεν σημαίνει τίποτα το ανάρμοστο...»

Τα λόγια της έσβησαν και δάγκωσε το χείλι της. Φαινόταν να νιώθει άβολα και θα έλεγε κανείς, αν ήθελε να φανεί ειλικρινής, ότι ήταν αδιάθετη.

«Όλοι οι άλλοι μπορεί να μη δείξουν την ίδια καλοσύνη», ολοκλήρωσε εκείνος τον συλλογισμό για λογαριασμό της.

Τον κοίταξε για μια στιγμή και μετά είπε: «Ακριβώς».

«Αν δεν μας βρουν μέχρι αύριο το πρωί...» είπε ο Τζορτζ, πιο πολύ από μέσα του.

Η Μπίλι ολοκλήρωσε την τρομακτική πρόταση. «Θα αναγκαστείς να με παντρευτείς».